

Mezi pravidla, která si uložila naše církev, patří i tzv. pracovní heslo na příslušný kalendářní rok. Budiž hned v počátku povědno, že nemá nic společného v minulosti hlasitě vyhlašovanými pětiletými plány, o nichž bylo od počátku jisté, že naplněny nebudou / že se tedy jedná o jakési „ představení “ pro diváky sedící v hledišti, prostoru do kterého se uchylují také proto, aby – aspoň na čas - zapomněli na současnost, která bývá poněkud odlišná od toho, co se děje na jevišti /. A protože evangelium doporučuje – „ neodsuzujte...jakou mírou měříte, Bůh bude měřit vás “ / Lk 6, 38 /, pak si připomeňme, že i v našich kruzích se nejednou diskutuje a navrhuje víc než žhavě. A když utichnou slova, která se k tomu váží, pak „ onen ruch utichá “.

Tím „ letošním heslem “ je citát z korespondence, kterou vedl apoštol Pavel se sborem v řeckém přístavním městě Korintu a který zní / celý (je žel připomínána jenom část, což poněkud zkresluje) / „ stačí, když máš mou milost, ve / uprostřed / slabosti / rozuměj Pavla / se zjevuje má síla / moc, schopnost / “ / 2 Kor 12, 9 /.

Je na místě připomenout, jak to v tomto sboru „ chodilo “. Byla zde skupina, která měla vysoké mínění o své „ duchovní úrovni “. Stávalo se, že „ mluvili jazyky “, používali slova, výrazy, které „ běžní, řadoví členové “ nejen neužívali, ale, kterým rozuměli / snad / jenom tito „ mluviči “. Byli zde ti, kteří tvrdili, že dokáží „ uzdravit “ duchovní, ne lékařskou cestou / samozřejmě, že Boží moc dokáže zasáhnout ve prospěch člověka i v této oblasti, ale člověk nemůže tuto situaci navodit či Pána Boha k takovému jednání přimět /. Ale i kdyby tomu tak bylo – a to v obou případech – není to důvod k pocitu nadřazenosti, vyjímečnosti.

A co je vlastně milost ?

Milost je především Boží dar. Povědno jinak – je to Boží odpověď na lidskou nedostatečnost – snad se to dá vyjádřit i tímto příměrem / duchovní / „ chudokrevnost “, která způsobuje, že člověk není plně Božím dítětem / být Boží dítě = žít vnitřně bohatý a nadějeplný život /. A zatímco jiní si hledají „ perspektivnější “, zdatnější spolčníky, Bůh „ řeší situaci “ tak, že se ujímá / je to vlastně událost lásky / a díky této „ podané “ ruce smí člověk prožít čas, který není klopýtáním od „ rohu k rohu “, ale je putováním do prostoru, kde se naplňují Boží zaslíbení / obnovuje se, proměňuje stvoření (vymaňuje se z moci Zlého).

A tu je několik příkladů, jak se to má s milostí:

„ Ať každý slouží druhým tím darem milosti, který (od Boha) přijal “ / 1 Pt 4, 10 /. Milost je tedy ten jedinečný děj, kdy člověk přestane myslet jenom sám na sebe / zaobírat se jenom sám sebou / a začne „ vnímat “, že je mezi ostatními a že je mezi ně poslán / a to nikoliv jako divák či zvědavce, ale jako ten, který může život toho druhého obohatit, být přínosem v tom nejlepší slova smyslu /. A bible nezná lepší program pro život než být pro druhé.

„ Máme rozličné dary, podle milosti, která byla dána každému z nás “ / např. povzbuzovat, starat se o trpící, učit (Ř 12, 6 - 9)/. Snad se dá povědět, že tam, kde se milosti otevírá prostor, vzniká jakýsi „ orchestr “, k němuž patří „ koncert “ / to, co obohacuje a „ kultivuje “ (zušlechťuje) /. -Povzbuzovat nejsou „ těšínská jablčka “, která pravda umožní na čas zapomenout, ale nic víc. - Starat se o trpící / o ty, kdo se dostali do sevření nedobrych sil, jedno jakou mají podobu / je po všech stránkách náročná záležitost a někdy nezbyvá než „ doprovázet “ až do konce / či na samý konec /. A i když je péče o tělesnou stránku mimořádně důležitá, také trpící mají „ duši “. Kdo jiný by pro ní měl být vnímavější a být jí oporou než učedník Toho, jehož cesta se takovým místům nevyhýbala a z jehož úst zaznělo jedno z výrazných vyprávění, totiž o „ milosrdném Samařanovi “ / Lk 15, 25 /. - Učit – to není ona současná znetvořenina, ve které jde především o údaje a jejich co největší množství. Vyučovat podle bible znamená doprovázet při objevování hodnot / nikoliv finančních /. A na tuto cestu se nelze vydat bez značné zásoby trpělivosti a lásky k těm, kdo mají být takto vedeni.

„ Nepřijímejte Boží milost na prázdno “ / 2 Kor 6, 1 /. Nepochybně lze tento apoštolův výrok vyložit tak, že Pán Bůh člověku nesvětuje své dary „ na sklad “ / Mt 25, 18 /, ale – mají – li být k užítku, pak je třeba o ně „ pečovat “ / sr příměr, obraz o vinici Iz 5, kterou je třeba „ kypřit a vybírat z ní kameny “/. A proto hovoří – li se o milosti, pak je třeba otevřít otázku „ zacházení s ní “, ze strany „ příjemců “. „ Lehkovážnost “, již se vyznačují ti, kdo byli pozváni na hostinu / svatbu (Mt 22, 1 nn) / znamená připravit se o tuto jedinečnou nabídku, žít „ podviženě “ a nebýt přínosem.

Co z těchto výpovědí o milosti slyšet jako „ heslo “ podněty pro tento rok ?

I tento rok má být časem, kdy je možné se setkat s Boží milostí. S tím jedinečným darem, který nás chce „ uzdravit “ / Pán Bůh si přeje, aby život každého z nás byl vnitřně bohatý a nadějeplný /. Otázkou je či záležití na

nás, jak se k této nabídce postavíme. Žijeme v čase, který nám vemlouvá, že život za něco stojí, když .../ budeme mít příjmy, s nimiž si budeme moci dovolit kde co, budeme zastávat tzv. významné funkce, když si budeme užívat a nebudeme se omezovat /. A těch, kdo „prohlédnou“ a s rozčarováním zjistí, že tudy cesta nevede, není málo. Budeme těmi, kdo prožijí takovou „episodku“ / „románek“ / a nebo jim Boží dary budou přednější a tak vlastně budou ukazovat na jinou, lepší cestu ?

S naší církví, s tímto sborem se to má tak, že k němu patří nejrůznější bolesti / samozřejmě nejenom to /. Bratr Pavel nám připomíná, že zde nejsou jenom slabosti, selhání a další položky z tohoto „repertoáru“, ale je zde také či především Boží milost. Ne ve smyslu jakéhosi „čarovného proutku“, který mávne a je to pryč. Ale jako lék, který zbaví a uzdraví a který trpělivě a s porozuměním „navádí“ na novou, lepší cestu. A proto otevírejte se v pokoře a vděčnosti tomuto dění. Pán Bůh jistě přes ony nedostatky tuto církev, tento sbor neodepsal, počítá s nimi ve svých plánech a záměrech.

Boží milost je svým způsobem osobní a adresná. Proto počítá s každým a chce jej využít pro evangelium. Myslím, že není třeba ze široka „rozebírat“ zda bych a kde bych. Stačí povědět prostě a pokorně ano. A pak nejenom objevíme možnosti, ale vykročíme – li či přiložíme – li ruku, dostaneme „to“, co je třeba k tomu, abychom se nesnažili marně a „nevykazovali jsme“ pouze činnost..

Vězme – před námi leží rok 2012 jako veliká / co se obsahu týče / možnost dobrých příležitostí.

Tábor 5.2. 2012

vstup: Sk 20, 24
čtení: Ef 2, 1 - 10
před: Ř 5, 2
text: 2 Kor 12, 9
VP:
poslání: Tit 2, 11 - 2

EZ 162 8
DEZ 643
SV 148

Ž 91, 9 - 10

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

Žijeme ve světě, kde se odehrává tolik událostí a nejedna v nás vyvolává strach, protože se ukazuje, jak naše síly a nejrůznější vymoženosti proti nim nic nezможou

Děkujeme za svědectví, že uprostřed těchto dějů nejsme sami, ale že jsi nám na blízku a to jako Ten, který nám podává svou zachraňující ruku

Vyznáváme, že k této nabídce jako k jedné z možností, které chceme vyzkoušet a po té se rozhodnout, kterou zvolíme

A tak zkusíme na nejrůznějších místech a ve svém životě klopýtáme od pokusu k pokusu a proto nejsme pomoci a přínosem těm, mezi které jsi nás postavil

Proto před Tebe předstupujeme v pokoře a voláme – Pane smiluj se, vysvobod' nás z tohoto bloudění a daruj nám novou možnost, přijmi prosíme za to náš upřímný dík

chválíme Tě , že Tvá nabídka pomoci stále platí a je určena naprosto všem

chválíme Tě, že se k člověku obracíš především s uzdravující láskou a jeho záchrana je Tvým předním cílem

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska

Výročí :

6.2.

1421 +Petr Hromádka, jeden z čtyř tábořských hejtmanů, spolu s Janem Žižkou adresoval pražské universitě dotaz, je – li možné vést ve jménu evangelia válku, odpověď zněla jen obrannou, spoluorganizátor tzv. poutí na hory – shromáždění přívrženců reforem, v boji u Chotěboře se vzdal po slibu, že po složení zbraní budou moci svobodně odejít, slib dodržen nebyl a byl upálen v Chridimi

1777 Klementinum původně sídlo řádu dominikánů, které po bitvě na Bílé hoře převzali jesuité, jimž byla svěřena péče o Karlovu universitu, 1777 nařídil císař Josef I, aby zde byla umístěna univerzitní knihovna

1895 Ferdinand Peroutka, novinář / Lidové noviny spolu s Karlem Čapkem /, podporovatel demokratického Československa, autor významného díla Budování státu

1905 Jan Werich, herec a dramatik, v Osvobozeném divadle, kde spolu s J. Voskovcem provozovali politickou satiru

7. 2.

1884 +Martin Niemoller, německý evangelický theolog, člen tzv. Vyznavající církve, která se postavila proti nacismu, autor tzv. Stuttgartského vyznání vin – evangeličtí křesťané se nedostatečně postavili proti Hitlerovi, nesou tak vinu za válečné utrpení

8. 2.

1878 Martin Buber, židovský filosof zastávající názor, že jsou dva druhy vztahů – já – on / předmětný / a já – ty / osobní /, Bůh je velké Ty

1945 + Jaroslav Šimsa, pracovník mezi evangelickou mládeží v čase tzv. první republiky, účastnil se odboje proti nacismu, zemřel v koncentračním táboře Dachau

9. 2.

1994 + František Žilka, první farář evangelického sboru v Táboře / tehdy kazatel pro jihočeskou diasporu /, pozdější profesor Nového zákona na bohoslovecké fakultě, přeložil Nový zákon do soudobé češtiny, vydal řadu výkladů k Novému zákonu, také autor knih Jan Kalvin a Jan Hus

10.2.

1975 + Leontyna Mašínová, evagelická spisovatelka, také historických románů – Mladá léta Jana Amose

11.2.

1485 Jan Roh biskup Jednoty bratrské, pěstoval styky s německou reformací / Martin Luther /, autor mnoha duchovních písní a vydavatel Kancionálů Jednoty bratrské
světový den nemocných

Citáty :

„ člověk je krásný, je – li člověkem “
latinské přísloví

„ modlitba je nasloucháním “
Soren Kierkegaard, dánský bohoslovec